

Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av januari 2016

Syrien dominerar denna samling, fast även Turkiet och Egypten finns med på ett hörn.

Det har förannonserats att fredssamtal om Syrien, under ledning av FN-sändebudet Staffan de Mistura, skulle inledas i Genève fredagen den 29/1, men några sådana diskussioner har ännu inte kommit igång. Vad som orsakat fördröjningen är dock fortfarande oklart.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under hösten 2015 (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av januari 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – januari 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – december 2015](#), [Vänsterpress om Turkiet – november 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern - oktober 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av augusti 2015](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av augusti 2015](#).

Martin Fahlgren 30/1 2016

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Fem år av krig i splittrat Syrien</i>	<i>1</i>
<i>Osäkert läge för kidnappade syrier</i>	<i>2</i>
<i>Syriska barns skolgång behöver ekonomiskt stöd.....</i>	<i>3</i>
Internationalen	4
<i>Fem år senare: Egypten behöver revolutionen mer än någonsin</i>	<i>4</i>
Offensiv	6
<i>EU-stöd till Erdoğan's krig</i>	<i>6</i>
Proletären.....	7
<i>Komplicerad väg till fred i Syrien.....</i>	<i>7</i>
Revolution	8
<i>Stöd kurdernas kamp mot Erdogans reaktionära inbördeskrig!.....</i>	<i>8</i>

Arbetaren

Fem år av krig i splittrat Syrien

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 23/1 2016

Kriget i Syrien går in på sitt femte år. Miljontals människor är på flykt, hundratusentals har dödats och svält råder på flera håll i landet. Samtidigt tyder ingenting på att den blodiga konflikten skulle vara på väg att klaras upp.

I mitten av mars har det gått fem år sedan kriget i Syrien bröt ut på allvar. Konflikten, som började som en del i den arabiska våren och handlade om fredliga demonstrationer mot den sittande regimen styrd av president Bashar al-Assad, har sedan dess spridit sig och blivit ett storpolitiskt spel som engagerar flera tunga aktörer som bland andra Ryssland, USA, Turkiet och Iran.

Som vanligt i alla väpnade konflikter drabbas civilbefolkningen värst. Enligt FN befinner sig 4,8 miljoner människor i syriska områden där det i dag är svårt att nå ut med humanitär hjälp på grund av de pågående striderna.

Uppemot tio miljoner har inte tillräckligt med mat och behovet av rent vatten och hygienartiklar är enormt.

Samtidigt fortsätter människor fly över gränsen till Turkiet i hopp om en säkrare tillvaro. För ingenting tyder just nu på en ljusning i den omfattande konflikten med flera hundra stridande grupper på marken.

– Det ser mörkt ut. Blir bara värre och värre. Kriget i Syrien är en unikt vidrig konflikt, för sedan striderna började i mars 2011 har det inte varit en lugn period, och det ser tyvärr bara ut att fortsätta.

Det säger journalisten, författaren och Mellanösternkännaren Aron Lund, som bland annat skrivit de uppmärksammade böckerna *Syrien brinner: Hur revolutionen mot Assad blev ett inbördeskrig* och *Drömmen om Damaskus*, till *Arbetaren*.

Aron Lund är, precis som många andra experter på området, oroad över den fortsatta utvecklingen och beskriver läget som katastrofalt.

– Allt i Syrien är mer sårbart nu än för bara några år sedan. Viktiga samhällsfunktioner som vatten, el, avlopp och oljetillförsel har slagits ut på flera ställen. Den enda ljuspunkten jag skulle kunna peka på är att allt fler inblandade parter tycks vara överens om att situationen är ohållbar. Men det betyder inte att de är beredda att kompromissa, säger han.

Ett av de stora problemen i det pågående inbördeskriget är det omfattande antalet stridande grupper. I motsats till många andra konflikter är det ett myller av parter som slåss såväl nationellt som nere på lokal nivå.

I media har det de senaste åren framstått som att kriget enbart står mellan president al-Assads regeringsstyrkor och terrororganisationen Islamiska staten, IS. Dessa är visserligen, enligt Aron Lund, de två militärt starkaste parterna men på marken finns även många andra. Från de kurdiska Folkets försvarsheter, YPG, sekulära oppositionsgrupper till organisationer med kopplingar till Al Qaida.

Bakom många av dessa finns finansiärer från en rad olika länder med skilda intressen. Bland annat har Ryssland den senaste tiden aktivt gått in i konflikten på regimens sida och luftbombat stora områden som kontrollerats av IS eller den syriska oppositionen.

Al-Assad har stöd från en del av befolkningen, men regimen har också gjort sig skyldiga till omfattande krigsbrott och anklagas bland annat för att ligga bakom den fruktansvärda gas-attacken i Ghouta sensommaren 2013, vilken enligt flera olika källor beräknas ha krävt mellan 322 och 1 729 dödsoffer, varav merparten var civila.

Danielle Barsoum Malki är handläggare för Syrienfrågor vid Olof Palmes internationella center och säger, precis som Aron Lund, att läget i landet ser fortsatt mörkt ut.

– Tyvärr ser jag inget slut på konflikten. Det är en otroligt stor utmaning att få de många grupperna att släppa sina vapen. Som det är just nu har inte ens de största oppositionsgrupperna i landet någon kontroll över de starkast beväpnade grupperna, säger hon.

Danielle Barsoum Malki säger också att regimen tagit betydligt fler liv än IS och de andra religiösa extremistgrupperna som strider i landet.

– Alldeles oavsett vems fel det här kriget var från början så har al-Assad störst andel i skulden för att det nu är som det är. Men även utländska makter är skyldiga. USA, Turkiet och Saudi-arabien visste inte vilka grupper de gav hjälp till från början och de grupperna har nu förlorat kontrollen över stora områden vilket gjort att vapnen hamnat i händerna på andra, säger hon.

Kriget har snart pågått i fem år. Vad anser du att omvärlden borde göra?

– Man måste hitta vilka grupper som verkligen har förankring i landet och vilka aktörer som är legitima, vilket naturligtvis är otroligt komplicerat. Men omvärlden måste välkomna samtal. Faran med att inte lägga sig i nu är att Ryssland och regimen då kan göra som de vill och ge sig på alla oppositionsgrupper.

Och hur ska man hantera president al-Assad?

– De flesta vill naturligtvis få honom inför domstol. Men han har stöd hos Ryssland, Kina och Iran – och folket i Syrien är delat. Men med sådana brott som begåtts ska man naturligtvis inte kunna gå ostraffad.

Osäkert läge för kidnappade syrier

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 23/1 2016

Omkring 400 personer kidnappades förra helgen av tungt beväpnade IS-soldater i staden Dayr az-Zawr i de östra delarna av Syrien. Minst 135 personer ska också ha dödats vid anfallet mot staden, enligt Syriska observatoriet för mänskliga rättigheter.

Rapporterna från det Londonbaserade Syriska observatoriet för mänskliga rättigheter talar om att en regelrätt massaker ägde rum förra helgen. 85 av de minst 135 döda i staden Dayr az-Zawr uppges vara civila och i flera fall ska de ha rört sig om rena avrättningar på gatorna.

Andra regimkontrollerade medier talar om ännu högre siffror på antalet dödade. Samtidigt kidnappades omkring 400 män, kvinnor och barn. De ska sedan ha förts till IS-kontrollerade områden i landet, enligt nyhetsbyrån AFP.

Staden har ända sedan det blodiga inbördeskrigets början för snart fem år sedan varit hårt drabbad. Den senaste tiden har Ryssland, som stödjer den styrande al-Assad-regimen, släppt stora mängder förnödenheter till den utsatta befolkningen som länge saknat både mat och mediciner.

Massakern uppges vara en av de blodigaste under det utdragna inbördeskriget. De kidnappade misstänks, enligt Syriska observatoriet för mänskliga rättigheter, vara anhöriga till regim-soldater, och osäkerheten kring vad som kan komma att hända dem är stor.

– Det finns en genuin fruktan för deras liv, det finns en fruktan att gruppen kan avrätta dem, så som den gjort tidigare i andra områden, säger observatoriets chef Rami Abdulrahman i en intervju med nyhetsbyrån Reuters.

Delar av Dayr az-Zawr kontrolleras redan av IS och staden, med omkring 200000 invånare, är strategiskt viktig för terrororganisationen då den knyter samman Raqqa – IS självutnämnde huvudstad – med viktiga områden i Irak.

Kidnappningar är ett stort problem i det krigshärjade Syrien. Enligt Amnesty International har över 65 000 personer kidnappats eller försvunnit spårlöst sedan kriget startade i mars 2011.

Leif Stenberg är Syrienexpert vid Centrum för Mellanösternstudier vid Lunds universitet. Han säger till Arbetaren att uppgifterna kring vad som händer i landet är svåra att tolka. Information kommer från många olika ställen.

Men, menar han, skulle det vara så att de nu kidnappade är anhöriga till soldater ur al-Assads armé är deras läge ytterst allvarligt.

– Om de uppgifterna stämmer är de riktigt illa ute. Då tillhör de med största sannolikhet gruppen alawiter vilka IS ser som sin huvudfiende. Men det kan ju också vara så att kidnappningarna är ett sätt för IS att försöka få något från den syriska staten, att det blir till en förhandlingsfråga, säger Leif Stenberg.

Skulle den syriska regimen gå med på att förhandla med IS?

– Inte officiellt åtminstone. Där är regimen benhård.

Enligt Leif Stenberg är IS, trots att nu Ryssland gått in på regimen sida, mindre tillbaka-trängda i Syrien än vad många experter förväntade sig innan de pågående luftanfallen mot terrororganisationen påbörjades.

Syriska barns skolgång behöver ekonomiskt stöd

Tharanga Yakupitiyage

Arbetaren 23/1 2016

Ett decennium av framsteg inom Syriens utbildningssystem har gått förlorat i och med kriget. Vart tredje syriskt barn på flykt arbetar på den svarta marknaden. Biståndsgivare i EU och Gulfregionen har utlovat 250 miljoner dollar till flyktingbarnens skolgång – men det skulle behövas ytterligare 500 miljoner dollar för utbildningsprogram i Jordanien, Libanon och Turkiet

Det här innebär en strimma av hopp för barnen, där de flesta inte har haft möjlighet att gå i skolan sedan de lämnade Syrien, säger Gordon Brown, FN:s särskilda sändebud för utbildning.

Pengarna ska gå till att ge en miljon syriska flyktingbarn i Jordanien, Libanon och Turkiet möjlighet att gå i skola innan årets slut.

Utbildningsprogrammen kommer att ha samma upplägg som framgångsrika och kostnads-effektiva projekt i Libanon där skolor arbetat dubbla skift för att erbjuda 200000 syriska flyktingar utbildning.

Gordon Brown hoppas kunna få in ytterligare 500 miljoner dollar de närmsta veckorna. Vid en givarkonferens för Syrien i februari och då ledande politiker och affärsmän träffas i Davos i vinter ska han försöka förmå FN:s rikare medlemsländer att bistå Syrien.

För närvarande finns det över 1,3 miljoner syriska flyktingbarn i Egypten, Libanon, Turkiet, Irak och Jordanien, men knappt hälften av barnen går i skola. FN:s flyktingorgan UNHCR uppger att tio år av framsteg inom utbildningssektorn i Syrien har gått förlorade under det fem år långa kriget.

Det har skett en ökning av barnarbete och barnäktenskap på grund av bristen på möjligheter. Enligt FN arbetar vart tredje flyktingbarn på den svarta marknaden. Enligt organisationen Girls Not Brides, som arbetar för att stoppa barnäktenskap, är det numera över en fjärdedel av flickorna i skolåldern som tvingas gifta sig.

Enligt UNHCR utgör barn under 18 år 51 procent av alla flyktingar världen över. Endast 2 procent av allt humanitärt bistånd i världen gick till utbildningssektorn 2014, enligt uppgifter från Unesco, FN:s organisation för utbildning, vetenskap och kultur.

Internationalen

Fem år senare: Egypten behöver revolutionen mer än någonsin

Sulehria Emma Lundström

Internationalen 28/1 2016

Bröd, frihet, värdighet och social rättvisa. De orden sitter för alltid inetsade i själen som den egyptiska revolutionens absoluta krav. För fem år sedan var Kairo som en kokande kittel av mod, hopp och tillit till folkets kraft. Den auktoritära diktatorn Hosni Mubarak hade störtats och demonstranterna upplevde sig ha vunnit över säkerhetsstyrkorna och deras massiva motangrepp. Den 25:e januari blev revolutionens datum och när jag besökte Kairo i mars 2011 stod det "Egypten" och "25" i överallt. Symboler för en ny tid. Aldrig mer skulle det egyptiska folket låta sig kuvas av militär och enväldshärskare. Efter år av nedstygade arbetaruppror, strejker och studentprotester hade folket till slut fått nog. Den avgörande gnistan kom visserligen från Tunisien, men den hade lika gärna kunnat komma inifrån Egypten, situationen var tillräckligt eländig.

Men hoppets tid blev kort. Istället för det nya Egypten som så många människor drömde om – där demokrati och social och ekonomisk jämlikhet skulle vara ledorden – har vi nu ett land där situationen för folket, enligt många politiska tänkare och tyckare, är värre än under Mubarak. Hur gick det till?

Under en tid leddes landet av Muhammad Mursi och Muslimska Brödraskapet. Deras styre var långt från revolutionens ideal men det var, trots allt, en regering vald av folket. Kritik växte mot Mursi och gav till slut militären möjlighet att använda folkets missnöje som

anledning till att störta presidenten. Efter den brutala militärkuppen i juli 2013 har det varit flera massavrättningar av oppositionella. I landets fängelse sitter över 40 000 politiska fångar och bara under 2015 försvann fler än 1 250 människor. Istället för demokrati fick det egyptiska folket en militärdiktatur ledd av en militär enhet som kallar sig The Supreme Council of the Armed Forces, SCAF. Militärens stat i staten har inte minskat utan snarare bara växt sedan 2011 och så länge det är officerarna som styr landet och har total makt över civilsamhället, så kommer ingen ny tid till Egypten.

I höstas fick Egypten sitt första riktiga parlament på tre år efter ett minst sagt tvivelaktigt val. I detta parlament sitter militärens marionetter, bland annat den tidigare domaren Mortada Mansour. Hans kommentar på de väntade protesterna på revolutionens årsdag den 25:e januari i år var att demonstranterna kommer att gripas inom 24 timmar. För att komma åt demonstranterna skulle mödrar, systrar och fruar användas, menade han. Helt i linje med vad ledningen hittills har visat prov på när det gäller förföljelse och förtryck mot olikänkande. Bland annat har det blivit i princip omöjligt att demonstrera och en viktig faktor i revolutionen, Sjätte april-rörelsen, har förbjudits. Mortada Mansour är bisarrt nog huvudansvarig för den så kallade Människorättskommittén.

Landets ledare, militären Abdel Fattah al-Sisi, försökte låta lite mer demokratisk när han i ett falskklingande tv-tal veckan före revolutionens årsdag hävdade att regeringen fortsätter att arbeta för de mål som folket satte upp 2011. Som om de pågående grova kränkningarna av de mänskliga rättigheterna och den allt sämre ekonomin i Egypten inte existerade. Sisi har nyligen lovordat polisens arbete och påpekat att alla ”hot mot landets stabilitet” kommer att slås ned, och det hårt. Detta i ett land där tortyr, slumpmässiga gripanden och försvinnanden är vardag för politiskt aktiva oppositionella. Att få ett slut på polisbrutaliteten var ett av folkets krav 2011. Ett krav som Sisi verkar ha slagit dövörat till, liksom alla de andra kraven som han hävdar att regimen arbetar för att infria.

Trots hoten från regimen demonstrerade människor så gott det gick runt om i Egypten den 25:e januari. Dagarna före greps flera aktivister och under protesterna använde säkerhetsstyrkorna skarpa skott och tårgas. Regimen vill helt enkelt inte ha demonstrationer som påminner om de som ägde rum under 2011. Den är rädd för vad som kan sättas i rullning. Om de folkliga protesterna mot Mursi som föregick militärkuppen 2013 hade fått fortsätta hade vi kanske haft ett helt annat läge i Egypten just nu. I de protesterna fanns möjligheten till nyval och en fortsättning på demokratiseringsprocessen. I dagens militärdiktatur är det svårt att hitta ett sådant frö. Det Sisi kallar för 30:e junirevolutionen och som han menar satte Egypten på rätt kurs igen är ingenting annat än en militärdiktatur där de som stryker ledarna medhårs får förmåner och de andra tystas. Precis som under Mubarak.

Men av rädsla för att situationen i landet ska bli ännu sämre är det många människor som trots allt stödjer Sisi. Som journalisten och aktivisten Mostafa Mohie sade när jag intervjuade honom inför revolutionens årsdag förra året så finns det vissa handfasta orsaker till varför människor sätter sin tillit till den nuvarande regimen: ”Folk är trötta, den ekonomiska situationen är dålig, de söker efter stabilitet. Därför accepterar de regimen beteende, i hopp om att den kommer att upprätta någon sorts stabilitet och få saker och ting att gå i en bättre riktning.” Det är bara det att riktningen hittills bara har varit till det sämre.

Yttrandefrihet och demonstrationsfrihet finns alltså inte i dagens Egypten. Inte heller bröd, frihet, värdighet och social rättvisa. Men landet har över 90 miljoner invånare och 70 procent av dem är under 35 år. Många av dessa deltog i upproren 2011. Revolutionen kanske har pressats tillbaka för tillfället, men en dag sticker den upp sitt huvud igen, likt en mullvad, blinkar lite med ögonen och sträcker på sig. Då kommer Egypten att skaka av alla fötter som trampar i riktning mot torgen. Sedan kommer det egyptiska folket att kasta av sig det kvävande täcket av korruption och förtryck en gång för alla. Åtminstone är det en dröm värd

att hålla liv i. För alla de hoppfulla människornas skull. De jag mötte i Kairo och som sitter kvar i mitt hjärta.

You won't fool the children of the revolution.

Offensiv

EU-stöd till Erdoğan's krig

Ledare

Offensiv 20/1 2016

Först efter månader av upptrappat krig mot Turkiets kurder och opposition vågar *Dagens Nyheter* i en ledare den 17 januari ställa frågan om priset för EU:s samarbete med president Recep Tayyip Erdoğan är ”krig och repression?”.

Men det behövs inget frågetecken. EU:s uppgörelse med Turkiet den 29 november i fjol var ett direkt stöd till regimen intensifierade krigsföring. Landet har kastats in i ett inbördeskrig. I utbyte mot att Turkiet är med och utvidgar Fort Europas gränser får regimen inte bara politiskt stöd av EU, utan också ett rejält ekonomiskt stöd – närmare 29 miljarder kronor, varav den svenska S-MP-regeringen bidrar med 700 miljoner.

Det upptrappade kriget mot kurderna har krävt hundratals offer och över 220 000 människor har drivits på flykt. Samtidigt med kriget gör regimen allt för att tysta oppositionen. Minsta kritik av regimen och kriget mot kurderna stämplas som ”landsförräderi och terroristpropaganda”. Dagliga attacker genomförs mot det prokurdiska vänsterpartiet HDP:s medlemmar och lokaler.

Trots återkommande varningar om att den turkiska regimen vill göra ”den lankesiska modellen” till sin har EU fortsatt att omfamna Erdoğan och hans regering.

Med den ”lankesiska modellen” åsyftas den lankesiska regimen 25 år långa krig mot tamilerna, som efter att förhandlingarna om vapenvila kollapsade år 2006 stadigt trappades upp. I maj 2009 utropade sig regimen som ”segrare” efter att ha tagit kontrollen över de tamilska områdena och krossat de tamilska tigrarna, LTTE. Inbördeskriget i Sri Lanka var ett av den moderna historiens längsta inbördeskrig och minst 100 000 människor dödades. Efter kriget blev det söndrade Sri Lanka i praktiken en diktatur, all makt låg i händerna på

militären och en familj (Rajapaksadynastin). Under inbördeskriget var LTTE terroriststämplat av EU samtidigt som flertalet EU-länder skickade vapen till regimen.

Det finns många likheter med dagens Turkiet och Sri Lanka efter regimen krigsoffensiv år 2006. Under förevändningen av krig mot terrorismen bedriver den turkiska regimen ett krig med målet att krossa PKK och ta full kontroll över landets sydöstra del samt erövra diktatorisk makt.

Men det enda som EU har att säga är att den turkiska regimen inte har gjort tillräckligt för att hindra flyktingar från att nå EU. Samtidigt förbereder sig EU för att knyta närmare politiska och ekonomiska band till Erdoğan & Co och ge Turkiet status av "säkert land" dit flyktingar kan skickas tillbaka. Det är mot den bakgrunden som regimen i Ankara har börjat tala om 2016 "som Turkiets EU-år".

Att EU legitimerar och stödjer den turkiska regimen krig och förtryck visar hur långt man är beredd att gå i det fortsatta bygget av ett Fort Europa.

- Riv EU:s flyktingmurar och uppgörelser med Erdoğan.
- Stoppa kriget mot kurderna och oppositionen.
- Stöd bygget av enad massrörelse i Turkiet för fred, socialism och nationellt självbestämmande i Turkiet.

Proletären

Komplicerad väg till fred i Syrien

Patrik Paulov

Proletären 27/1 2016

Inför samtalen i Genève är det tydligare än någonsin att utvecklingen i Syrien bestäms av utländska makter. Samtidigt sker på syrisk mark en positiv utveckling i det lilla med lokala vapenvilor och försoningsavtal.

De FN-ledda fredssamtal i Genève som skulle ha inletts måndag 25 januari har skjutits upp till fredag. Tidsplanen sprack på grund av motsättningar mellan inblandade utländska makter om vilka som ska ha rätt att delta vid förhandlingsbordet och vilka krav som ska ställas.

Även om de efterlängtrade och nödvändiga fredssamtalen kommer igång så betyder det inte att de intressen som ligger bakom kriget försvunnit. De stater som direkt och indirekt stött det väpnade upproret önskar fortsatt bli kvitt den med Ryssland och Iran allierade syriska regeringen.

Men det har på senare tid blivit tydligt att det inom alliansen av Natoländer och kungadiktaturer i Gulfen finns interna motsättningar.

USA har blivit mer villigt att samtala och få till stånd någon form av förhandlingslösning. Misslyckandena med att skapa en "moderat" rebellstyrka, det växande terrorhotet från Islamiska staten och Rysslands militära stöd till den syriska statsmakten är några av skälen till att USA söker nya vägar för att säkra sin position i Syrien.

Supermaktens allierade, Turkiet och Saudiarabien, är däremot mer kompromisslösa i värnandet av sina specifika intressen. Turkarna gör allt för att hindra att syriskkurdiska PYD, systerorganisation till PKK i Turkiet, ska stärka sin position. Saudierna å sin sida kräver att al-Qaidaliknande extremistgrupper ska vara med och forma Syriens framtid.

Vilka som FN-sändebudet Staffan de Mistura bjudit in till samtalen är i skrivande stund inte offentliggjort. Enligt medieuppgifter kommer PYD, saudistödda extremistgrupper men också representanter från den i Syrien verksamma sekulära oppositionen att delta.

De sistnämnda, som önskar demokratisering och reformer med fredliga medel, stöds av Ryssland men nonchaleras fullständigt av USA med vänner.

Oavsett vilka som kommer till Genève lär vägen till fred vara både lång och svår.

Den syriska regeringens och Rysslands främsta kort i förhandlingarna är deras militära framgångar på marken. I flera provinser har den syriska armén med ryskt flygstöd lyckats befria byar och städer som hållits av olika väpnade allianser, i vilka-både al-Qaida och Fria syriska armén ingår.

Det här oroar den utlandsstödda syriska oppositionskoalitionen. Ju mer mark de väpnade grupperna förlorar, desto svårare blir förhandlingsläget i Genève.

Det är förklaringen till att de oppositionsledare, som under hela konflikten avvisat en förhandlingslösning, ropat på mer vapen utifrån och hyllat jihadistgruppernas erövringar, nu kräver ett stopp för den ryskstödda arméoffensiven.

Vid sidan av det storpolitiska spelet pågår på marken i Syrien en positiv utveckling i det lilla. På flera håll genomförs lokala vapenvilor och försöningsavtal mellan den syriska regeringen och väpnade grupper.

Proletären har tidigare rapporterat att myndigheterna i Homs i december förra året återfick kontroll över den sista rebellkontrollerade stadsdelen.

De väpnade män av syriskt ursprung som kapitulerade erbjöds amnesti och möjlighet att återgå till ett civilt liv.

De mer extrema jihadisterna, främst icke-syrier, gavs under överinseende av FN och Röda korset fri lejd till IS- eller al-Qaidakontrollerat område.

I flera av Damaskus förstäder pågår liknande processer. Förra veckan rapporterades att myndigheterna organiserat återvändandet för 4000 invånare till al-Qadam i södra Damaskus, som tidigare kontrollerades av väpnade grupper.

Samtidigt pågick förhandlingar om att med buss transportera bort ett tusental krigare från Islamiska staten och andra väpnade grupper från andra områden i södra Damaskus.

Planen är att dessa initiativ ska utvidgas med målet att ge syrierna fred och möjlighet att återvända till sina hem.

Men för att de lokala avtalen ska hålla på sikt och kunna genomföras i stor skala krävs en internationell uppgörelse. Syrien kan inte få fred så länge stödet utifrån fortsätter till de väpnade grupperna.

Revolution

Stöd kurdernas kamp mot Erdogans reaktionära inbördeskrig!

IMT-uttalande

Revolution 25/1 2016

Under det senaste året har hundratusentals människor i sydöstra Turkiet fått sina städer och bostadsområden förstörda av den turkiska arméns urskillningslösa och barbariska attacker. Tusentals oskyldiga människor har satts i fängelse och hundratals män, kvinnor och barn har mördats i det barbariska inbördeskriget som Erdogans regim för mot den kurdiska befolkningen i Turkiet.

Den 16 december 2015 införde statens säkerhetsstyrkor ett utgångsförbud i städerna Cizre och Silopi. Det här kom samtidigt som utgångsförbuden fortsatte i stora delar av Diyarbakir (Amed), där det pågick i två veckor samtidigt som det varit stora och urskillningslösa attacker. Stridsvagnar har patrullerat gatorna, och tillsammans med tusentals soldater har de skjutit helt

urskillningslöst mot civila mål runtom i de belägrade delarna. Hittills har minst åtta personer dödats under den här perioden, men siffrorna kommer definitivt att öka dramatiskt eftersom staten förbereder ett stort anfall av Silopi och Cizre.

Under den senaste perioden har dessa två städer varit i spetsen för de demokratiska rörelserna i de kurdiska områdena. Där har rörelsen kämpat emot den odemokratiska regeringen genom att bilda ”autonoma” eller självständiga områden – det vill säga, mycket demokratiska strukturer som involverar folket i det lokala beslutsfattandet.

Den kurdiska vänstern och den kurdiska demokratiska rörelsen har under det senaste året blivit det största hindret i Erdogans väg. Vänsterpartiet HDP lyckades, tack vare sitt radikala program, med att anknyta till den växande klasskampen och missnöjet hos den turkiska ungdomen och arbetarklassen. På så sätt kunde de avstyra Erdogans planer på att ändra landets konstitution för att koncentrera mer makt i sina egna händer. Att då piska upp anti-kurdiska stämningar är ett försök från hans sida att splittra de turkiska och kurdiska arbetarna, i ett desperat försök att försvaga den växande oppositionen mot hans styre.

Erdogan har bestämt sig för att krossa den kurdiska rörelsen, som också är den mest effektiva av de krafter som slåss mot hans jihadistiska trupper i Syrien. Han har siktat in sig på Cizre och Silopi eftersom de utmärker sig i radikaliseringsprocessen som sker i Turkiet, och för att de är relativt isolerade och inte en del av ett större ”autonomt” område. Genom att dränka motståndet i blod där, så hoppas han kunna krossa resten av rörelsen innan han slår ner på den helt och fullt. Därför är uppmaningen från DBP [Democratic Regions Party] till ”oavbrutet massmotstånd” i hela den sydöstra regionen väldigt viktig, eftersom det är ett sätt att bryta de två städernas isolering. Den här uppmaningen behöver åtföljas av en stor kampanj bland turkiska arbetare och unga, från alla Turkiets revolutionära krafter, för att kunna ena landets arbetarklass mot den reaktionära regimen.

Vi noterar också att de här brutala attackerna äger rum samtidigt som EU återigen har öppnat medlemskapsförhandlingar med Turkiet. Det visar tydligt vilket hyckleri som döljer sig bakom Angela Merkels och de andra EU-toppolitikernas ”demokratiska” fasad – de är beredda att i tysthet ge sitt stöd till Erdogans grymhet för att gynna sina egna smala intressen och intressena hos den europeiska kapitalismen.

Den Internationella Marxistiska Tendensen (www.marxist.com) stöttar helhjärtat den masskamp som det kurdiska folket i Turkiet för mot Erdogans regims barbariska inbördeskrig. Vi uppmanar alla våra sympatisörer att ta upp frågan i sina organisationer, fackföreningar, skolor och arbetsplatser, att anta resolutioner där ni uttrycker ert stöd för den kurdiska kampen och att delta i protester och demonstrationer.

- Ned med Erdogans krig mot kurderna!
- Ned med Erdogans skurk- och mördarregering!
- Ned med rasism och nationalism!
- En attack mot en är en attack mot alla – proletärer i alla länder, förena er!